

i alt tilkommende Hyre. Jeg tror derfor, at den paagældende Sømand er bedre tjent med, at der er Afgang til at anvende Arreststraf af et saa indskrænket Omfang, som der her er Tale om. Men Spørgsmaalet bliver her, hvad er det for Arrester, der findes. Skibe, som have anerkendte Arrester, kunne benytte disse i saa Tilfælde, men jeg tror ikke, det gaar an at sige: Enhver Skipper har Lov til at anvende Arrest, naar man ikke ved, af hvilken Bestaffenhed den bliver. Det forekommer mig, der maa en Bestemmelse ind, som siger, at for saa vidt der ikke findes en ordentlig Arrest i Skibet, kan Straffen kun blive Arrest til Skibet, med andre Ord: Nægtelse af Landlov. Altsaa de Spørgsmaal, jeg her har berørt, kunne lettere blive Genstand for en nærmere Forhandling i Udvalget, fordi Bestemmelserne ikke hvile paa en Overensstemmelse med den svenske og norske Sølovgivning, men derimod indeholder en Del Endringer i Lovene af 1866 og 1871, som ere de nu gældende. Med Hensyn til Mandskabet maa jeg imidlertid gøre opmærksom paa en Ting, nemlig at Lovforslaget gaar ud fra, at hele Maskinpersonalet er en Del af Skibsmandskabet, og det er vistnok ogsaa en Selvfølge, men det stiller hele Maskinpersonalet absolut lige med det øvrige Skibsmandskab, i den samme ubetingede Afhængighed af Skipperen som det øvrige Mandskab. Det er mig bekendt, at der i den Henseende er en Del Uvilje til Stede fra Maskinisternes Side. Man mener nemlig, at Skipperen ikke er i Stand til at bære Ansvar for Maskinens Brug, for Førelsen af Maskindagbogen o. s. v., i det Omfang, som Lovforslaget forudsætter, ja at der er Ting, som Skipperen overhovedet ikke forstaa sig paa, og at der derfor maa finde en Afgørelse Sted, som lægger et noget større Ansvar paa Maskinisterne, end Lovforslaget nu gør. Det er jo en Selvfølge, at dermed kan ikke være ment en Indskrænkning af det samlede Centralansvar, som Skipperen selvstændigt altid maa have for alt, hvad der findes om Bord i Skibet; men jeg tror nok, der kunde tages Hensyn til den fremtatte Opfattelse. Der er navnlig en Bestemmelse, og det er i Grunden Hovedbestemmelsen. Det hedder nemlig i § 25, at „Skipperen antager og affædiger Skibsmandskabet“, derunder altsaa ogsaa

indbefattet Maskinpersonalet og Maskinmesteren. Nu er det imidlertid saavidt mig bekendt saa, at i de vigtigste af vore Dampskibsselskaber er det Rederierne, der ansætte Maskinmestere, hvorved altsaa Maskinmesteren faar en noget solidere Stilling over for Kaptajnen, end han vilde faa, naar han blot antages af Kaptajnen og kunde affædiges af Kaptajnen. Dertil ville ærede Medlemmer kunne indvende, at Loven behøver ikke at forandre dette Forhold. Jeg ved det ikke — jeg skal for Resten komme tilbage til denne deklaratoriske Egenstabs ved Loven i det hele — men jeg opfatter det saaledes, at ogsaa denne § 25 er en af de Lovbestemmelser, som kunne tilfidesættes ved særegen Kontrakt mellem de paagældende. Jeg vilde dog henstille, om man kunde komme Døstene fra den paagældende Side i Møde i den Retning f. Eks., at det kunde hedde, at Maskinmesteren antog Maskinfolkene, men de paamønstredes af Kaptajnen, saaledes at man altsaa derigennem kom til at give Maskinmestrene en noget — lad mig sige: værdigere Stilling. For en stor Del er det jo et Etiketspørgsmaal, det drejer sig om, men man ved, hvad Rolle Etiketten spiller. — Ja, jeg nævnte det Spørgsmaal om Lovens Karakter i det hele. Det ærede Medlem fra Viborg (Klein) har udtalt, at de væsentligste Afsnit af Loven kun have den Betydning at gælde, for saa vidt Parterne ikke enes om noget andet. Jeg vilde gøre en Hensigting som Lægmand. Jeg ved nok, at Juristerne ville sige, at det er en Ting, enhver Jurist vil forstaa, hvad der i den Henseende kan være obligatorisk og hvad ikke. Men naar denne Lov skal gives i Lægmands Hænder, i Søfolks Hænder, som jo ere alt andet end Jurister, tror jeg, det vil være hensigtsmæssigt, om man paa en eller anden Maade kunde faa betegnet, hvilke Afsnit af Loven der skulle være bindende og hvilke ikke, eller at der i alt Fald udtales i en Paragraf af Loven det Synspunkt, hvorunder Loven i det hele taget skal ses, thi ellers kunde det, forekommer det mig, give Anledning til ikke saa Forviklinger. Jeg vil blot nævne denne Bestemmelse i § 25 — forudsat, at det er rigtigt, at den ogsaa kan tilfidesættes ved Kontrakt, altsaa ved Skipperens Forhyringskontrakt — at han ikke skal antage Maskinpersonale. Fra Juristernes Side vil man